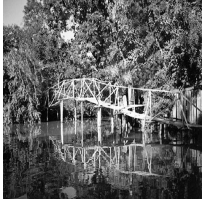

Т. І. М'ягченко

Вилкове

ВИЛКОВЕ (до 1775 – поселення Липованське) – місто Кілійського району Одеської області. Знаходиться у пд.-зх. частині Одес. обл., на лівому березі р. Дунай, між Кілій. та Старостамбул. гирлами, за 60 км від залізнич. ст. Дзинілор та за 240 км від обл. центру. Автостанція. В. має автобусне сполучення з містами Бендери та Кишинів (обидва – Молдова), Кілія, Ізмаїл, Білгород-Дністровський, Одеса, Херсон, Миколаїв. Завдяки наявності в місті великої кількості каналів, єриків люди в основному пересуваються на човнах, за що місто в народі називають «укр. Венецією». Функціонує морський вокзал. Водними шляхами В. має сполучення з містами Кілія, Ізмаїл та о-вом Зміїний. Площа 4,6 км². Насел. 9260 осіб (2001, складає 84,0 % до 1989), з яких 58,5 % – росіян, 25,5 % – українців, 1,2 % – молдован, 0,3 % – гаґаузів. Перша писемна згадка датується 1746. Рос. старовіри – липовани були першими засновниками поселення Липованське на тер. Пд. Бессарабії, яка була під владою Туреччини. Насел. В. зростало за рахунок донських і запороз. козаків. За Бухарест. мирним договором 1812 В. у складі Бессарабії відійшло до Росії. В серед. 19 ст. було казеним селом Ізмаїл. градоначальства. Від 1918 до 1940 належало Румунії. Від 1940 – у складі УРСР, місто Кілій. р-ну Ізмаїл. обл. (від 1954 – Одес. обл.). 1946–47 жит. міста зазнали голоду. Осн. пром. підприємства: філія АСК «Укррічфлоту» Вилківська ремонтно-експлуатаційна база флоту, Вилків. риболов. аграрне колективне підприємство, порт Усть-Дунайськ. Діє бл. 85 підприємств різних форм власності, які здійснюють експорт очерету до Голландії, Німеччини та ін. країн Європи. У місті – 2 заг.-осв. школи, 2 дитсадки; міська поліклініка та лікарня; Будинок культури, кінотеатр, б-ка, муз. школа, дит. будинок творчості, ДЮСШ. Є готель, парк, відділ. ощадбанку. В місті діють 3 реліг. громади, культові будівлі яких є істор. пам'ятками: 2 – рос. православ. старообрядницької церкви (храм Св. Миколи-Чудотворця, 1913; храм Різдва Пресвятої Богородиці, 1881), УПЦ МП (Свято-Микольська церква, 1887). Встановлено пам'ятники морякам, які загинули під час 2-ї світової війни, учасникам Татарбунар. повстання та «Засновнику-Старообрядцю». Пobl. В. – [«Дунайський біосферний заповідник»](#).

Фотоілюстрації

Рекомендована література

1. Полюта О. Українська Венеція // Укр. слово. 1994. № 28;
2. Силантьєва-Скоробогатова В., Касим Г., Минкевич Э. Вилково. Город в дельте Дуная. О., 1996.

Бібліографічний опис:

Вилкове / Т. І. М'ягченко// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-33985>. – Останнє поновлення : 2023.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).